

Het Boek Daniël - Nummer honderdneenenzeventig

De Middernachtsroep en Rome's profetische rol: onthulling van de laatste dagen in het boek Daniël

Jeff Pippenger
2024-04-09

Wij bevinden ons nu op heilige grond, wat het boek Daniël betreft, want wij zijn gekomen bij de verzen die de Middernachtsroep voor de honderdvierenveertigduizend vertegenwoordigen. De verzen identificeren ook de verzegeling van de banierdragers die worden opgeheven. Dit zijn de verzen die het gedeelte uit het boek Daniël vormen dat betrekking heeft op de laatste dagen en dat wordt ontzegd, en zij vertegenwoordigen Daniëls uitdrukking van de Openbaring van Jezus Christus die wordt ontzegd wanneer „de tijd nabij is”, vlak voordat de genadetijd in vers zestien wordt afgesloten.

Het is Rome dat het visioen vaststelt, zoals voorgesteld in vers veertien van hoofdstuk elf, en daarom is het van belang Rome nauwlettend te bezien terwijl wij ons een weg banen door de verzen elf tot en met vijftien; want waar er „geen visioen” is, gaat het volk te gronde, en indien gij Jesaja hoofdstuk zeven, verzen acht en negen, niet zult geloven, „voorzeker zult gij niet bevestigd worden.”

Uriah Smith verwijst in zijn boek, Daniel and the Revelation, ten minste viermaal naar een profetische regel. Die regel geeft aan dat een profetische macht in de profetie niet wordt geïdentificeerd voordat zij met het volk van God „verbonden” raakt. De eerste maal dat hij deze regel ter sprake brengt, doet hij dat in verband met de introductie van Babylon in het profetisch getuigenis.

„Het is een duidelijke regel van uitlegging dat wij kunnen verwachten dat naties in de profetie worden vermeld wanneer zij zodanig met het volk van God verbonden raken dat vermelding ervan noodzakelijk wordt om de verslagen van de gewijde geschiedenis volledig te maken.”
Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Ten minste drie andere keren gaat Smith in op de bond, en in elk van die drie wijst hij op het „verbond” van de Joden, maar in één verwijzing identificeert hij de vervulling van dat verbond als 162 v.Chr., terwijl de twee andere verwijzingen overeenstemmen met de moderne historici, die de vervulling van het „verbond” van de Joden en Rome op 161 v.Chr. stellen.

„Het is overbodig de lezer eraan te herinneren dat aardse regeringen niet in de profetie worden ingevoerd voordat zij op de een of andere wijze verbonden raken met het volk van God. Rome raakte verbonden met de Joden, het volk van God in die tijd, door het beroemde Joodse Verbond, 161 v.Chr. 1 Makkabeeën 8; Josephus' Oudheden, boek 12, hoofdstuk 10, paragraaf 6; Prideaux, deel II, pagina 166. Maar zeven jaar daarvóór, dat wil zeggen in 168 v.Chr., had Rome Macedonië veroverd en dat land tot een deel van zijn rijk gemaakt. Rome wordt

derhalve in de profetie ingevoerd juist op het moment dat het, vanuit de veroverde Macedonische hoorn van de bok, uitgaat tot nieuwe veroveringen in andere richtingen. Het verscheen de profeet daarom, of kan in deze profetie terecht zo worden aangeduid, als voortkomend uit een van de horens van de bok.” Uriah Smith, Daniël en de Openbaring, 175.

Maar Smith stelt ook dat het 162 v.Chr. was.

„Dezelfde macht zou ook in het Heilige Land standhouden en het verteren. Rome werd door een verbond verbonden met het volk van God, de Joden, in 162 v.Chr., vanaf welke datum het een vooraanstaande plaats inneemt in de profetische tijdrekening. Het verkreeg echter niet door daadwerkelijke verovering het gezag over Judea vóór 63 v.Chr.; en wel op de volgende wijze.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

En wanneer hij dan voor de derde keer naar de gebeurtenis verwijst, zegt hij opnieuw 161 v.Chr.

“Nadat hij ons door de wereldlijke gebeurtenissen van het rijk heen heeft gevoerd tot aan het einde van de zeventig weken, brengt de profeet ons in vers 23 terug naar de tijd waarin de Romeinen door het Joodse verbond rechtstreeks met het volk van God verbonden werden, 161 v.Chr.; vanaf welk punt wij vervolgens in een rechte lijn van gebeurtenissen worden voortgeleid tot aan de uiteindelijke triomf van de kerk en de oprichting van Gods eeuwig koninkrijk. De Joden, zwaar verdrukt door de Syrische koningen, zonden een gezantschap naar Rome om de hulp van de Romeinen in te roepen en zich met hen te verbinden in ‘een verbond van vriendschap en bondgenootschap’. 1 Maccabeeën 8; Prideaux, II, 234; Josephus’ Oudheden, boek 12, hoofdstuk 10, afdeling 6. De Romeinen gaven gehoor aan het verzoek van de Joden en verleenden hun een decreet, vervat in deze woorden:—”

“Het besluit van de senaat betreffende een verbond van bijstand en vriendschap met het volk der Joden. Het zal niemand die aan de Romeinen onderworpen is, geoorloofd zijn oorlog te voeren tegen het volk der Joden, noch hen die dit doen bij te staan, hetzij door hun graan, schepen of geld te zenden; en indien er een aanval op de Joden wordt gedaan, zullen de Romeinen hun bijstand verlenen voor zover zij daartoe in staat zijn; en wederom, indien er een aanval op de Romeinen wordt gedaan, zullen de Joden hun bijstand verlenen. En indien de Joden voornemens zijn aan dit verbond van bijstand iets toe te voegen of er iets van af te nemen, zal dit geschieden met de gemeenschappelijke instemming van de Romeinen. En welke toevoeging aldus ook zal worden gemaakt, zij zal van kracht zijn.’ ‘Dit besluit,’ zegt Josephus, ‘werd opgetekend door Eupolemus, de zoon van Johannes, en door Jason, de zoon van Eleazar, toen Judas hogepriester van het volk was en Simon, zijn broeder, bevelhebber van het leger. En dit was het eerste verbond dat de Romeinen met de Joden sloten, en het werd op deze wijze tot stand gebracht.’” Uriah Smith, Daniël en de Openbaring, 271.

Het is niet mijn taak uit te leggen waarom Smith 162 v.Chr. aanhaalde, anders dan mijn veronderstelling dat het een typefout was. Mijn punt betreft de verwijzing naar de nadruk die hij legt op wat hij aanduidt als „een duidelijke regel van uitleg, namelijk dat wij mogen verwachten dat volken in de profetie worden vermeld wanneer zij zó nauw met het volk van God verbonden raken dat vermelding van hen noodzakelijk wordt om de verslagen van de gewijde geschiedenis volledig te maken.” Wanneer Smith die regel benadrukt, geeft hij aan dat Rome met het volk van

God verbonden raakte bij het „verbond” van vers drieëntwintig in 161 v.Chr., maar Smith stelt dat Rome voor het eerst in 200 v.Chr. in het profetische verhaal wordt geïntroduceerd, negenendertig jaar vóór 161 v.Chr.

‘Er wordt nu een nieuwe macht ingevoerd,—“de rovers van uw volk”; letterlijk, zegt bisschop Newton, “de verbrekers van uw volk”. Ver weg aan de oevers van de Tiber had een koninkrijk zich gevoed met eerezuchtige plannen en duistere bedoelingen. Aanvankelijk klein en zwak, groeide het met wonderbaarlijke snelheid in kracht en levensvermogen, terwijl het behoedzaam hier en daar zijn greep uitstak om zijn bekwaamheid te beproeven en de sterkte van zijn krijgshaftige arm te toetsen, totdat het, zich van zijn macht bewust, zijn hoofd vrijmoedig verhief onder de volken der aarde en met onoverwinnelijke hand het roer van hun aangelegenheden greep. Van nu af staat de naam van Rome op de bladzijde der geschiedenis, bestemd om gedurende lange eeuwen de aangelegenheden van de wereld te beheersen en zelfs tot het einde der tijden een machtige invloed onder de volken uit te oefenen.

„Rome sprak; en Syrië en Macedonië bemerkten spoedig dat zich een verandering voltrok in het aanzien van hun droom. De Romeinen grepen in ten behoeve van de jonge koning van Egypte, vastbesloten dat hij beschermd zou worden tegen het verderf dat door Antiochus en Filippus beraamd was. Dit was 200 v.Chr., en het was een van de eerste belangrijke inmengingen van de Romeinen in de aangelegenheden van Syrië en Egypte.” Uriah Smith, Daniël en de Openbaring, 256.

Rome wordt voor het eerst in het profetische relaas ingevoerd in het jaar 200 v.Chr., en die invoering in vers veertien is de meest betekenisvolle verwijzing naar Rome in heel Daniël, want juist dit vers definieert Rome als het symbool dat het visioen vaststelt. Waarom Smith een zodanige regel van profetie kon benadrukken, vervolgens 161 v.Chr. kon aanhalen, en tegelijk het jaar 200 v.Chr. kon aanwijzen als het moment waarop de macht van Rome werd “ingevoerd”, is geen vraagstuk dat ik wens op te lossen. Indien ik een vraag heb die opgelost moet worden, dan zou het zijn of de regel zoals door Smith gedefinieerd geldig is of niet. Indien zij geldig is, dan zou ik betogen dat vers veertien een verband moet hebben met de Joden dat plaatsvond vóór het verbond van 161 v.Chr.

Ik begrijp dat de geschiedenis van de verzen dertien tot en met vijftien een geschiedenis aanduidt in de laatste dagen, waarin het pauselijke Rome zich in de profetische geschiedenis indringt, en dat zij dit doet in samenhang met de Verenigde Staten, die in die geschiedenis Gods volk zijn. Omdat Jezus het einde altijd met het begin illustreert, moet het jaar 200 v.Chr., toen het heidense Rome in de geschiedenis optrad, een verband hebben met Gods volk in die geschiedenis. Daarom stem ik in met Smiths regel, ook al vond hij geen rechtstreeks verband tussen Rome en de Joden in het jaar 200 v.Chr.

De verzen elf en twaalf duiden op de overwinning en de nasleep van de Slag bij Raphia, die in 217 v.Chr. plaatsvond tussen het Seleucidische Rijk, geleid door Antiochus III Magnus, ofwel „de Grote”, en het Ptolemeïsche koninkrijk Egypte, geleid door koning Ptolemaeus IV Philopator. Deze slag vond plaats tijdens de strijd om de heerschappij over Coele-Syrië (Zuid-Syrië) en Zuid-Palestina, gebieden waarover het Ptolemeïsche en het Seleucidische koninkrijk twisten. De

overwinning van Ptolemaeus IV Philopator bij Raphia stelde hem in staat enige tijd de heerschappij over Coele-Syrië en Zuid-Palestina te behouden.

De Slag bij Panium, die zeventien jaar later, in 200 v.Chr., plaatsvond, ook bekend als de Slag bij de Berg Panium of de Slag bij Paneas, werd uitgevochten tussen het Seleucidische Rijk, geleid door koning Antiochus III, en het Ptolemaeïsche Koninkrijk Egypte, geleid door koning Ptolemaeus V.

Eenendertig jaar later, in 167 v.Chr., begon in de stad Modiin, een kleine stad in de streek Judea, in wat nu het huidige Israël is, de Makkabese Opstand, een Joodse opstand tegen de pogingen van het Seleucidische Rijk om de Joodse godsdienstige praktijken te onderdrukken en de hellenistische cultuur op te leggen.

De gebeurtenis in kwestie betrof de beruchte Griekse Seleucidische heerser Antiochus IV Epiphanes, die de Joodse bevolking strenge hellenistische praktijken had opgelegd, waaronder het verbod op Joodse godsdienstige gebruiken en de ontwijding van de Tempel in Jeruzalem. In een poging zijn decreten te handhaven, zond Antiochus vertegenwoordigers naar verschillende steden en dorpen om de Joodse inwoners te dwingen zich naar zijn bevelen te voegen.

In Modiin arriveerde een van de Seleucidische ambtenaren om het decreet van de koning ten uitvoer te leggen door de Joodse inwoners te bevelen deel te nemen aan heidense rituelen en offers te brengen aan Griekse goden. Een bejaarde Joodse priester, Mattathias geheten, weigerde aan het bevel gehoor te geven en doodde zowel een Jood die naar voren trad om het offer te brengen als de Seleucidische ambtenaar. Deze daad van verzet door Mattathias en zijn familie markeerde het begin van de Makkabese Opstand tegen de Seleucidische heerschappij.

Mattathias en zijn vijf zonen, onder wie Judas Makkabeüs, vluchtten naar de bergen en begonnen een guerrillaoorlog tegen de Seleucidische strijdkrachten. De opstand nam uiteindelijk in kracht en steun toe, wat leidde tot een reeks militaire overwinningen op de Seleuciden.

De gebeurtenissen te Modiin in 167 v.Chr. vormden een keerpunt in de Joodse geschiedenis en markeerden het begin van de Makkabese Opstand en de strijd voor godsdienstvrijheid en onafhankelijkheid tegen buitenlandse heerschappij. De herinwijding van de tweede tempel in Jeruzalem, die de historische gebeurtenis markeert die tijdens Chanoeeka wordt gevierd, vond plaats in 164 v.Chr., drie jaar vóór het „verbond” van vers drieëntwintig.

Nadat de Makkabeeën Jeruzalem en de Tempel hadden heroverd, reinigden zij de Tempel van de heidense verontreinigingen en herstelden zij deze tot het juiste godsdienstige gebruik. Volgens de overlevering vonden zij slechts één kruikje gewijde olie, genoeg om de menora slechts één dag te laten branden. In werkelijkheid bestaat er geen eigentijdse historische getuigenis van die gebeurtenis, en pas in de zesde eeuw wordt de Joodse fabel in de literatuur aangetroffen. Zuster White vergelijkt de afvallige Joodse kerk met de Katholieke Kerk, waarbij zij vooral benadrukt dat beide kerken de godsdienst gronden op menselijke gebruiken en overleveringen. Zoals bij de vele uiteenlopende verzonnen wonderen binnen de geschiedenis van de pauselijke Kerk, heeft ook de fabel dat de olie van één dag acht dagen standhield geen historische getuigenis.

Vers tien van Daniël hoofdstuk elf duidt de eerste strijd aan van de drie veldslagen van vers veertig, die ik eerder heb aangeduid als drie veldslagen van een Koude Oorlog, evenals drie proxyoorlogen. Een zuster stelde mijn aanduiding van de Oekraïense Oorlog, die de tweede van deze drie oorlogen is, als Koude Oorlogen ter discussie, want zoals zij terecht opmerkte, is er overvloedig veel dood en verwoesting geweest. Wat ik in eerdere artikelen heb omschreven als de drie veldslagen van de „Koude Oorlog”, werd in die bewoordingen omschreven om een onderscheid te maken tussen deze drie veldslagen en de drie Wereldoorlogen die plaatsvinden gedurende de geschiedenis van het aardebeest van Openbaring dertien. Deze drie oorlogen zijn proxyoorlogen en zijn ook op die wijze omschreven.

Ik ben voornemens die drie veldslagen voortaan in deze artikelen aan te duiden als „de drie veldslagen van vers veertig” of als proxyoorlogen, om de inconsistentie weg te nemen die ontstaat wanneer een hete oorlog als een koude oorlog wordt aangeduid. Volgens mijn definitie omvatten de drie veldslagen van vers veertig niet de veldslag van 1798, die wel deel uitmaakt van vers veertig, maar alleen de drie veldslagen vanaf de tijd van het einde in 1989 tot aan de zondagwet van vers eenenveertig. De drie veldslagen kunnen juist worden aangeduid als proxyoorlogen, die worden uitgevochten binnen de context van de oorlogvoering tussen de koning van het noorden en de koning van het zuiden, die in de geschiedenis van vers veertig de strijd vertegenwoordigen tussen het katholicisme (de koning van het noorden) en het communisme (de koning van het zuiden).

De eerste van die drie veldslagen duidt de overwinning van het katholicisme op het communisme in 1989 aan, toen het pausdom zich met zijn proxyleger, vertegenwoordigd door de Verenigde Staten, verenigde om in 1989 de Sovjet-Unie weg te vagen, hoewel Rusland, het hoofd (of de „vesting”), bleef staan. De huidige Oekraïense Oorlog is opnieuw een strijd tussen het katholicisme en het communisme, waarbij het pausdom de Oekraïense regering als zijn gevolmachtigde tegen Rusland inzet, samen met de steun van de eerdere proxymacht van het pausdom, de Verenigde Staten, met inbegrip van de rest van de globalistische westerse wereld. Die oorlog wordt in verzen elf en twaalf weergegeven en duidt aan dat het communisme (Rusland) over het katholicisme zal zegevieren.

De derde van die drie proxy-oorlogen wordt in vers vijftien voorgesteld als de Slag bij Panium. De slag werd uitgevochten tussen het Ptolemeïsche koninkrijk (de koning van het zuiden) en het Seleucidische koninkrijk (de koning van het noorden). In die slag is het proxyleger van het katholicisme opnieuw de Verenigde Staten.

In de eerste strijd in 1989 werd het proxyleger van de Republikeinse hoorn van de Verenigde Staten door het pausdom gebruikt om de politieke structuur van de Sovjet-Unie ten val te brengen, terwijl het hoofd ervan (Rusland) intact bleef. In de tweede strijd, de Oekraïense oorlog, wordt het proxyleger van de nazi's door Rusland verslagen. In de derde strijd verslaan de Verenigde Staten, opnieuw het proxyleger van het pausdom, de koning van het zuiden.

De drie veldslagen dragen het kenmerk van „Waarheid”, waarbij de eerste en de laatste veldslag worden gevoerd door het zegevierende gevolmachtigde leger van de Verenigde Staten. In de eerste

veldslag bleef het hoofd van de koning van het zuiden onaangetast, en in de derde veldslag wordt het gevormachte leger van de Verenigde Staten het hoofd van de koning van het zuiden. Het tweede gevormachte leger was in de Tweede Wereldoorlog tevens het gevormachte leger van het pausdom. In beide gevallen werd en zal het gevormachte leger van het nazisme worden verslagen. Het pausdom onderwerpt al haar vijanden volledig vóór vers zestien, wanneer de drievoudige verbintenis tot stand komt.

„Ptolemaeus [Poetin] ontbeerde de voorzichtigheid om een goed gebruik te maken van zijn overwinning. Indien hij op zijn succes had voortgebouwd, zou hij waarschijnlijk meester zijn geworden van het gehele koninkrijk van Antiochus; maar tevreden met slechts enkele dreigementen en enige bedreigingen te uiten, sloot hij vrede, opdat hij zich zou kunnen overgeven aan de ononderbroken en onbeheerste bevrediging van zijn beestachtige hartstochten. Zo werd hij, nadat hij zijn vijanden had overwonnen, door zijn ondeugden overwonnen; en, het grote aanzien vergetend dat hij had kunnen vestigen, bracht hij zijn tijd door met feestgelagen en ontucht.”

„Zijn hart verhief zich door zijn voorspoed, maar hij was er verre van daardoor gesterkt te worden; want het roemloze gebruik dat hij ervan maakte, bracht zijn eigen onderdanen ertoe tegen hem in opstand te komen.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Een tweede getuige dat de overwinning van Poetin zijn einde markeert, wordt gevonden bij Uzzia, de koning van het zuidelijke koninkrijk Juda, wiens hart eveneens verheven werd door zijn militaire overwinningen en die daarna, evenals Ptolemaeus, trachtte het werk van de priesters in het heiligdom te verrichten, waarna hij met melaatsheid werd geslagen en onmiddellijk uit de macht werd verwijderd. Poetins overwinning in de oorlog in Oekraïne markeert het begin van zijn einde als de koning van het zuiden (de koning van het atheïsme). Zijn einde werd voorafgebeeld met het begin van de profetische koning van het zuiden van vers veertig (Frankrijk), die een revolutie aanduidde welke het leiderschap omverwierp, zoals met Ptolemaeus geschiedde. Poetins einde werd eveneens voorgesteld door het einde van de Sovjet-Unie, waar de leider (Gorbatsjov) de Sovjet-Unie ontbond en onmiddellijk een functie aanvaardde bij de Verenigde Naties, het globalistische symbool van het atheïsme in de laatste dagen, de koning van het zuiden. Na Poetins overwinning in Oekraïne wordt hij ook voorafgebeeld door Napoleon bij Waterloo en de ballingschap die daarop volgde; en eveneens door koning Uzzia, met zijn melaatsheid en de ballingschap die daarop volgde, evenals door het dronken einde van Ptolemaeus en het einde van de Sovjet-Unie in 1989.

De Slag bij Panium vond plaats in 200 v.Chr., en in juist dat jaar grijpt Rome openlijk in in de geschiedenis. Hun intrede in het profetische verhaal gaat vooraf aan de verovering van Jeruzalem, weergegeven in vers zestien en vervuld in 63 v.Chr., op het moment dat zij verklaarde dat zij de verdediger was van de kind-koning in Egypte. In de derde strijd van vers veertig, waarbij de koningen van het noorden en van het zuiden betrokken zijn, zal het pausdom zich opnieuw in de geschiedenis invoegen, onder het voorwendsel de beschermer van Rusland te zijn. In diezelfde tijd versloeg Seleucus, in het type, Ptolemaeus in de Slag bij Panium, en identificeerde daarmee dat de Verenigde Staten, het gevormachte leger van het pausdom in de eerste en laatste strijd van vers

veertig, “Egypte” (de koning van het zuiden) verslaan.

In het jaar 200 v.Chr. treffen wij in symbolische zin het pausdom aan, terwijl de hoer van Tyrus haar liederen van hoerrij begint te zingen in voorafschaduw van de drievoudige verbintenis bij de zondagwet van vers zestien. Tegelijkertijd krijgt de Verenigde Staten de overhand over de Verenigde Naties en verzekert zij zich aldus van haar positie als de voornaamste koning van de tien koningen. Alle dynamieken van de drievoudige verbintenis die bij de zondagwet tot stand komen, zijn vóór vers zestien reeds beslist.

De politieke structuur van de macht van de draak, zoals voorgesteld door de Verenigde Naties, stemt er in vers zestien mee in haar politieke structuur aan het beest te geven, maar voordat zij dit doet, overwint het pausdom de religie van de draak. Het heidendom moet opnieuw worden weggenomen. Het protestantisme werd verwijderd in de jaren van Reagan, in de eerste strijd van vers veertig, en in de tijd van de laatste Republikeinse president zal ook de religie van de draak onderworpen worden aan de religie van het katholicisme, zoals dit het geval was in het jaar 508. Het proces waarbij iedere religieuze weerstand tegen de plaatsing van het pausdom op de troon werd weggenomen, begon in de jaren van Reagan en eindigt in de jaren van Trump. Het verzet van het afvallige protestantisme tegen het katholicisme werd weggenomen in de eerste strijd van vers veertig, en het verzet van het spiritisme zal worden weggenomen in de laatste strijd van vers veertig.

In hetzelfde gecompliceerde samenspel van menselijke gebeurtenissen moet het afvallige protestantisme zich vestigen als de religieuze en politieke autoriteit over de tien koningen van Openbaring hoofdstuk zeventien. Zo wijst de Slag bij Panium op het moment waarop de Verenigde Staten de overhand krijgen over de Verenigde Naties, vlak vóór de zondagwet van vers zestien.

Het is een vaststaande regel van de profetie dat de draak, het beest en de valse profeet elk hun eigen specifieke profetische kenmerken hebben. Een van die profetische kenmerken is dat het beest (het katholicisme) profetisch altijd in de stad Rome gelokaliseerd is. De valse profeet is profetisch altijd in de Verenigde Staten gelokaliseerd. Maar bij de draak is het kenmerk van de plaats waar hij profetisch gelokaliseerd is, dat hij zich altijd verplaatst. De draak begon in de hemel, kwam vervolgens naar de Hof van Eden, en uiteindelijk bevindt de draak zich in Egypte.

Spreek en zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik ben tegen u, Farao, koning van Egypte, grote draak, die neerligt te midden van zijn rivieren, die gezegd heeft: Mijn rivier is van mij, en ik heb haar voor mijzelf gemaakt. Ezechiël 29:3.

De profetische verblijfplaats van de draak verplaatst zich. In de tijd van Johannes werd de zetel van de draak, die zijn troon vertegenwoordigt, gelokaliseerd in Pérgamos.

En schrijf aan de engel van de gemeente in Pergamus: Dit zegt Hij die het scherpe tweesnijdende zwaard heeft: Ik ken uw werken en weet waar gij woont, namelijk waar de troon van de satan is; en gij houdt vast aan Mijn naam en hebt Mijn geloof niet verloochend, zelfs in die dagen waarin Antipas, Mijn getrouwe martelaar, onder u werd gedood, waar de satan woont. Openbaring 2:12, 13.

Het gebruik van het heidense Rome was alle heidense godheden waarmee het in aanraking kwam, terug te brengen naar de stad Rome en hen in de Pantheontempel te vertegenwoordigen. Daarom vermeldt Daniël dat de „plaats van zijn heiligdom werd neergeworpen”. De plaats van het heiligdom van het heidense Rome was de stad Rome, die in het jaar 330 door Constantijn werd neergeworpen; maar het heiligdom dat „in” Rome was, was de Pantheontempel, Pan-Theon, dat wil zeggen: „de tempel van alle goden”. De Romeinen verplaatsten de zetel van Satan van Pergamus naar de Pantheontempel. Zuster White deelt ons mee dat het heidense Rome de draak is.

„Terwijl de draak derhalve in de eerste plaats Satan voorstelt, is hij in secundaire zin een symbool van het heidense Rome.” *The Great Controversy*, 439.

Het heidense Rome werd in tien naties verdeeld, en Frankrijk werd de koning van het zuiden toen het tijdens de Franse Revolutie het atheïsme van Egypte invoerde. Tegen 1917 was de draak van Frankrijk naar Rusland overgegaan. Vers tien vertegenwoordigt 1989, en de verzen elf en twaalf vertegenwoordigen de veldslagen van „het grensgebied” (Raphia en Oekraïne), en de slag bij Panium vertegenwoordigt de derde stap die het pausdom volbrengt wanneer het in vers zestien de drievoudige unie veiligstelt. Dit vertegenwoordigt de verborgen geschiedenis van vers veertig.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

Toen Jezus in de landstreek van Caesarea Filippi [Panium] gekomen was, vroeg Hij zijn discipelen: Wie zeggen de mensen dat Ik, de Zoon des mensen, ben? En zij zeiden: Sommigen zeggen dat Gij Johannes de Doper zijt; anderen: Elia; en weer anderen: Jeremia, of een van de profeten. Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben? En Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God. En Jezus antwoordde en zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed hebben u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, Die in de hemelen is. En ook Ik zeg u: Gij zijt Petrus, en op deze rots zal Ik mijn gemeente bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen. En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en al wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemelen gebonden zijn; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemelen ontbonden zijn. Toen gebod Hij zijn discipelen dat zij niemand zouden zeggen dat Hij Jezus de Christus was. Van toen aan begon Jezus zijn discipelen te tonen dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden van de oudsten en overpriesters en schriftgeleerden, en gedood worden, en op de derde dag opgewekt worden. *Matteüs 16:13–21*.